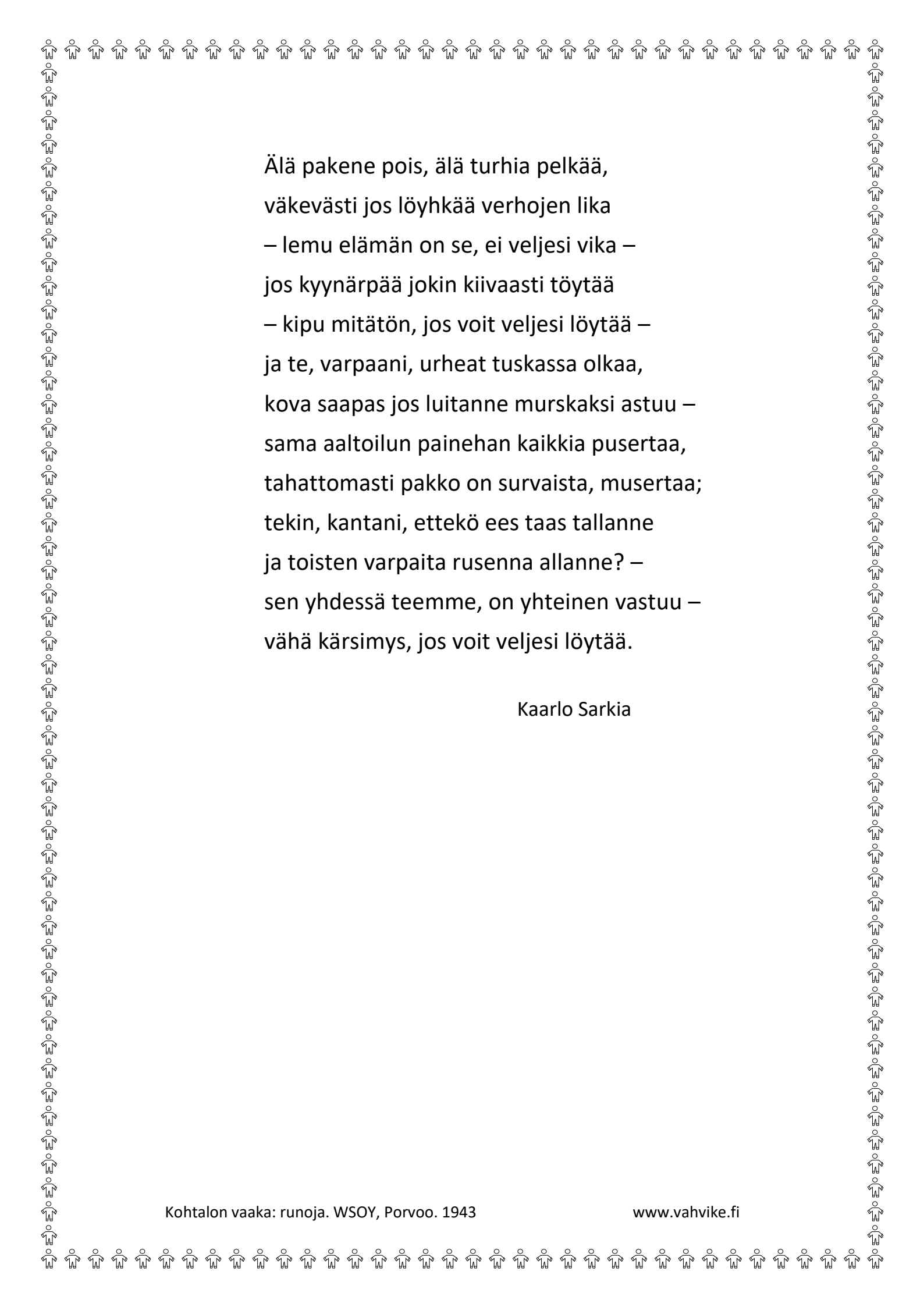

IHMISMERESSÄ

Ulos, sieluni, käy, tykö veljien kulje,
tule kuorestas pois, tule ihmisten joukkoon!
Älä itsekkyytesi kyyristy loukkoon.
älä itseäs tuhanten tuskalta sulje!
Tule, käykäämme tuonne, miss' ihmiseri
syvin pyörtein kuohuu, sen keskelle heittyin,
tuhansiin, luvuttomiin laineihin peittyin,
puristukseen, toisia aivan liki,
niin lähelle, että selvään kuulet,
miten sydämet urhoollisesti takoo
poven vankeina, hersyy vellova veri
lihan liikkuvan verkoissa, kuohuu ja sakoo..
Kätes painautuu monen kaltaises käteen,
pusertaa oma olkasi viereises olkaa
sinun rintasi edessä seisovan selkää.
Tutuks saa, veli on, jota vennoksi luulet,
saman kanssasi salliman arvan hän peri.
Elon lämmintä höyryä huokuvat huulet,
kihoaa ihon piiloista helmeillen hiki,
surun päilynnän silmissä näät, ilon säteen –
sama kärsimys on, ilo yks, ei eri.

Älä pakene pois, älä turhia pelkää,
väkevästi jos löyhkää verhojen lika
– lemu elämän on se, ei veljesi vika –
jos kyynärpää jokin kiivaasti töytää
– kipu mitätön, jos voit veljesi löytää –
ja te, varpaani, urheat tuskassa olkaa,
kova saapas jos luitanne murskaksi astuu –
sama aaltoilun painehan kaikkia pusertaa,
tahattomasti pakko on survaista, musertaa;
tekin, kantani, ettekö ees taas tallanne
ja toisten varpaita rusenna allanne? –
sen yhdessä teemme, on yhteinen vastuu –
vähä kärsimys, jos voit veljesi löytää.

Kaarlo Sarkia